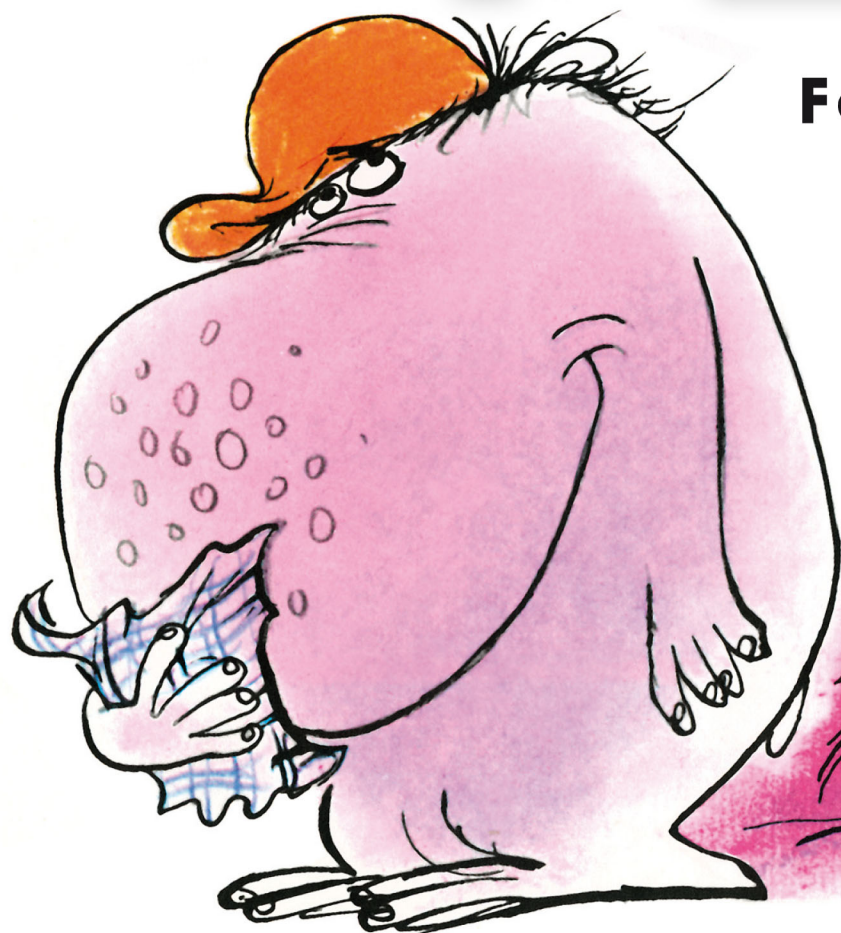

Csukás István • Sajdik Ferenc

POM POM

meséi

**Festéktüsszentő
Hapci Benő**

CSUKÁS ISTVÁN – SAJDIK FERENC

POM POM MESÉI

FESTÉKTÜSSZENTŐ
HAPCI BENŐ

 Könyvmolyképző Kiadó

Pom Pom ült az ágon, leskelődött, nézelődött, várakozott, hogy mikor jön már Picur.

Jött egy fekete kutya, jött egy kopasz ember, jött egy fehér macska, de Picur nem jött!

„Ha nem jön, nekem kell odamenni. Lehet, hogy beteg” – töprengett Pom Pom. S úgy is tett. Egy néni kosarán, egy bácsi kalapján s egy macska hátán elment Picurhoz.

Benézett az ablakon, hát látta, hogy Picur az ágyban fekszik, be van kötve a torka, és hatalmasakat tüszent.

„Jól sejtettem” – dűnnyögött Pom Pom, és beugrott az ablakon.

– Szia, Picur! – köszönt vidáman, hogy jobb kedvre derítse a beteget.

– Hapci! – válaszolt Picur.

– Egészségedre!

– Hapci! – tüszentett újra Picur.

– Beteg vagy? – kérdezte Pom Pom, de csak azért, hogy a beszélgetés ne akadjon meg.

– Haa-aap-cii! – felelte Picur.

„Hm!” – tűnődött Pom Pom. – „Így nem lehet csevegni meg társalogni, ha minden felelet egy tüsszentés. Nincs más hátra, nekem kell egyedül beszélni.”

– Hapci! – tüsszentett rá Picur.

– Ez is tüsszentés? – vágott bele a közepébe Pom Pom. – Hallanád csak Hapci Benőt! Az aztán tud tüsszenteni.

– Haa-aap-cii! – tüsszentett Picur, ami azt is jelentette, hogy még nem hallott sohasem róla, és gyorsan mesélje el.

Pom Pom nem kérette magát sokáig, hanem így folytatta:

– Elképzelheted, hogy mennyire idegesített mindenkit ez az állandó tüsszögés meg hancizás meg prűszkölés.

Picur a vállát vonogatta, hogy nem tehet róla, nem akarattal csinálja, de egyszerűen nem lehet visszatartani, mivel beteg.

Pom Pom gyorsan elterelte a betegségről a beszédet:

– Ne értsd félre! Nem rólad mesélek, hanem Festéktüsszentő Hapci Benőről. És engem a te tüsszögésed egyáltalán nem idegesít.

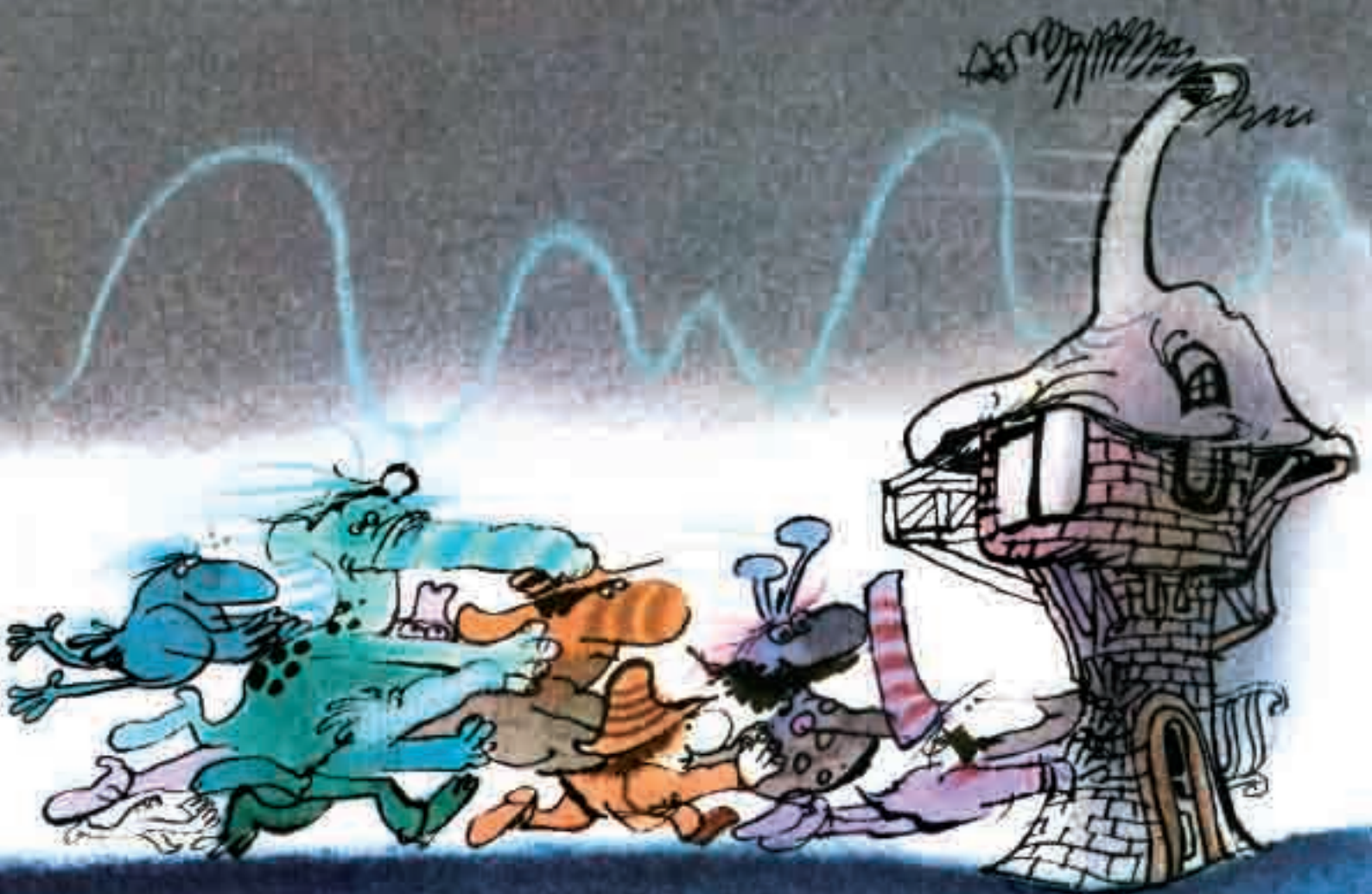
Bezzeg Festéktüsszentő Hapci Benőtől rettegett már az egész város!

Nem is lehet ezen csodálkozni. Már lepotyogott az összes cserép a tetőről. Már megrepedezett minden fal. Már lehullott minden levél a fáról. A sok tüsszentéstől!

Úgyhogy a város lakói egy nap elhatározták, hogy nem tűrik tovább, nem fog-
nak folyton összerezenni meg megijedni a sok tüsszentéstől. Összegyűltek mind
Festéktüsszentő Hapci Benő házánál, nekitámaszkodtak, nekiveselkedtek meg
rugaszkodtak, és kitolták a városból. Ki, egészen a város végére s még onnan is
egy kicsit kijebb.

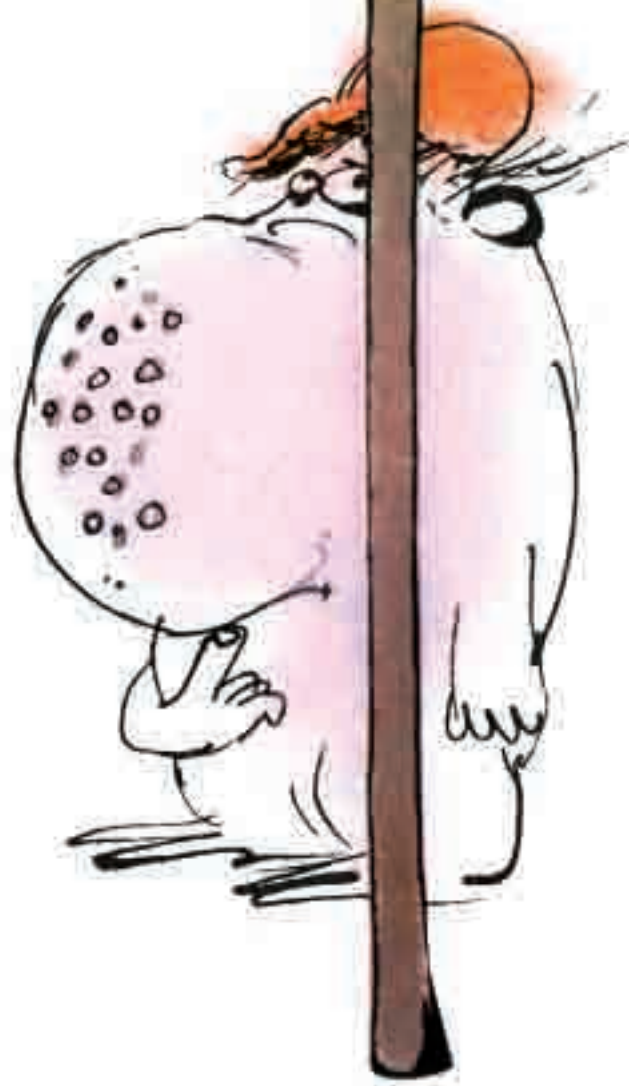
Festéktüsszentő Hapci Benő nagyon elcsodálkozott, mikor megindult a háza
kifelé a városból, de nem csinált semmi mást, mint hatalmasakat és csodálkozó-
kat tüsszentett.

– Tüsszöghetsz már! Amennyit csak akarsz! Minket már nem idegesítesz többé! – kiáltoztak neki a város lakói, majd elégedetten visszaballagtak a városba, ahol végre megszűnt az állandó tüsszögés. Csend volt és nyugalom. Visszarakták a cserepeket, megcsinálták a falakat, megöntözték a fákat, hogy hátha kinőnek újra a levelek.

De Festéktüsszentő Hapci Benő nem bírta sokáig a magányt, belopakodott a városba. Mellékutcákon settenkedett meg osonkodott, hogy lehetőleg ne vegyék észre.

Az egyik mellékutcában egy harcias kapitány festette a kerítését éppen. Dirmegett meg dörögött közben a bajusza alatt.

Festéktüsszentő Hapci Benő, mikor meglátta, vissza akart fordulni, emlékezett rá, hogy a harcias kapitány tolta a házat legjobban, vagyis nem akart találkozni vele. De hiába, már késő volt a visszafordulás, mert az orra remegett meg ágaszkodott meg megrándult, meg kitágultak a cimpái, és egy óriásit tüsszentett. Az utolsó pillanatban még zsebkendő után akart nyúlni, de közben eszébe jutott, hogy minden zsebkendője mosásban van, így hát nem maradt másra idő, mint egy kis fej-lehajításra. Így történhetett, ahogy lehajtotta egy kicsit a fejét, hogy egyenesen a festékesvödörbe tüsszentett. Telibe találta a festékesvödört!

Az óriási tüsszentés kizúdíttotta a vödörből az összes festéket, rá a kerítésre.

Egy pillanatig mind a kettőnek elállt a lélegzete! Festéktüsszentő Hapci Benőnek az ijedtségtől, hogy jaj, most mi lesz? A kapitánynak az álmélkodástól: hogy milyen gyönyörűen be lett festve a kerítés, ráadásul egy pillanat alatt, mikor pedig ő egy egész napot rászánt.

A kapitány szólalt meg először:

– Köszönöm!

Valamit még dirmegett meg dörmögött a bajusza alatt, de azt nem lehetett érteni.

Majd még egyszer hangosan ezt mondta:

– Nagyon köszönöm!

Majd habozott egy pillanatig, de aztán mégis átölelte Festéktüsszentő Hapci Benőt.

